

THE WEIGHT NOBODY SEES

BUNGAD 9

Ang Bigat na Walang Nakakakita

Kapag bata pa tayo, tila isang mabagsik na salita ang tungkulin.

May tunog ito ng mga patakaran.

Ng mga sakripisyo.

Ng mga obligasyon.

Wala itong alindog ng pakikipagsapalaran.

Wala itong kulay ng tagumpay.

Ni wala itong wika ng kaligayahan.

Kaya halos walang nangangarap ng tungkulin.

Nangangarap ang mga tao ng mga resulta.

Ng mga layunin.

Ng mga nakamit.

Ng mga pagkilala.

Sumusunod ang tungkulin.

Tahimik.

At nananatili ito nang mas matagal kaysa sa lahat ng iba.

Sa loob ng maraming taon, naniwala rin ako na ang pinakamahalagang bahagi ng buhay ay ang nakikita.

Ang mga promosyon.

Ang mga pagbabago.

Ang mahahalagang pasya.

Ang mga pagwawagi.

Pagkatapos, itinuro sa akin ng panahon ang isang bagay na hindi kayang ipaliwanag ng anumang manwal.

Hindi sinusukat ang buhay ng isang tao sa mga pambihirang araw.

Sinusukat ito sa mga normal na araw.

Sa mga araw na walang nanonood.

Sa mga araw na kailangan mo lang gawin ang dapat gawin.

Kahit hindi natin gusto.

Kahit pagod tayo.

Kahit tila hindi ito napapansin ng mundo.

Doon nabubuhay ang tungkulin.

Nananahan ito sa pagpapatuloy.

Hindi sa sigla.

Naaalala ko ang maraming sandaling naglakad sa magkasalungat na direksyon ang nais at ang tungkulin.

Mga sitwasyon itong kilala ng lahat.

Gusto mo sanang huminto.

Ngunit kailangan mong magpatuloy.

Gusto mo sanang lumayo.

Ngunit may umaasa sa iyo.

Gusto mo sanang isipin ang iyong sarili.

Ngunit tumatawag ang responsibilidad mula sa ibang panig.

Sa mga sandaling iyon, naglalalatag ang buhay ng isang tanong na simple at walang awa.

Sino ka kapag walang pumipilit sa iyong gawin ang tama?

Ang sagot ay hindi nagmumula sa mga salita.

Nagmumula ito sa mga gawa.

Maaga kong natutunan na may presyo ang tungkulin.

Higit na mataas kaysa sa inaakala ng karamihan.

Nagkakahalaga ito ng oras.

Nagkakahalaga ito ng enerhiya.

Nagkakahalaga ito ng mga pagkakataon.

Kung minsan, nagkakahalaga pa ito ng bahagi ng ating mga pangarap.

Sapagkat bawat pagpili pabor sa isang bagay ay hindi maiiwasang nangangahulugan ng pagtalikod sa ibang bagay.

Walang buhay na walang presyo.

May mga tao lamang na pumipili kung anong presyo ang babayaran.

Nakakita na ako ng mga taong nagsakripisyo ng pamilya para sa karera.

At ng iba namang nagsakripisyo ng karera para sa pamilya.

Nakakita na ako ng mga taong tumalikod sa seguridad sa ngalan ng kalayaan.

At ng iba namang tumalikod sa kalayaan sa ngalan ng seguridad.

Hindi namimigay ang buhay ng libreng gantimpala.

Lagi nitong ipinagpapalit ang isang bagay sa iba.

Binabago ng kamalayang ito ang paraan ng pagtingin sa mundo.

Lalo na kapag tumigil ka na sa panghuhusga.

Sapagkat sa likod ng bawat pagpili ay may di-nakikitang labanang hindi nakikita ng iba.

Sa likod ng bawat responsibilidad ay may pribadong halaga.

Sa likod ng bawat tila tagumpay, madalas ay may mga pagtalikod na walang nakaaalam.

Sa paglipas ng mga taon, kumaunti ang paggalang ko sa mga nagsasalita tungkol sa kanilang mga sakripisyo, at higit na lumaki ang paggalang ko sa mga tahimik na namumuhay sa mga ito.

Ayaw ng mga tunay na responsableng tao na magsalita tungkol sa kanilang sarili.

Masyado silang abala sa pagpapanatiling nakatayo ng lahat ng nakasalalay sa kanila.

Isang pamilya.

Isang organisasyon.

Isang komunidad.

Isang proyekto.

Isang pangako.

May mga taong nagiging haligi nang hindi nila ito hiniling.

Isang araw, lumilingon sila at natutuklasang may ibang sumasandal sa kanila.

Mga anak.

Mga magulang.

Mga katuwang.

Mga kaibigan.

Mga taong marupok.

Mga taong naliligaw.

Mga taong naghahanap ng katatagan.

Sa puntong iyon, hindi na teorya ang tungkulin.

Nagiging pang-araw-araw na presensya ito.

Isang presensyang hindi laging komportable.

Ngunit nagbibigay ng kahulugan sa mga bagay.

Naaalala ko ang isang aral na inabot ng maraming taon bago ko naunawaan.

Hindi isinisilang ang tungkulin mula sa pagsunod.

Isinisilang ito mula sa pag-ibig.

Binabago ng pagkakaibang ito ang lahat.

Kapag mahal mo ang isang bagay, inaalagaan mo ito.

Kapag inaalagaan mo ito, nagiging responsable ka.

Kapag naging responsable ka, tumatanggap ka ng isang bigat.

At ang bigat na iyon, dahan-dahan, ay nagiging bahagi mo.

Kaya hindi maipapataw ang pinakamahahalagang tungkulin sa buhay.

Matatanggap lamang ang mga ito.

Walang batas na makapagpipilit sa iyong magmahal.

Walang patakarang makapagpipilit sa iyong maging naroroon.

Walang awtoridad na makapagpipilit sa iyong manatili kung mas madaling umalis.

Panloob na desisyon ang mga ito.

At mas mahalaga sila kaysa sa anumang panlabas na atas.

Maraming beses kong itinanong sa sarili kung pinaliligaya ba tayo ng tungkulin.

Ngayon, naniniwala akong mali ang tanong.

Hindi nilikha ang tungkulin para paligayahin tayo.

Nilikha ito para gawin tayong maaasahan.

Dumarating at umaalis ang kaligayahan.

Nananatili ang pagiging maaasahan.

At ito ang nagpapahintulot sa mga tao na magtiwala sa atin.

Sa huli, ang itinatayo natin sa buhay ay nakasalalay, sa malaking bahagi, sa tiwalang ito.

Walang pamilyang nananatiling buo kung walang tiwala.

Walang pagkakaibigang tumatagal kung walang tiwala.

Walang organisasyong lumalago kung walang tiwala.

Walang ugnayang nakaliligtas kung walang tiwala.

At ang tiwala ay halos laging isinisilang mula sa iisang tanong.

“Naroroon ba ang taong ito kapag kailangan?”

Hindi kapag maginhawa.

Hindi kapag madali.

Kapag kailangan.

Sa paglipas ng panahon, naunawaan kong doon, higit sa lahat, lumilitaw ang tunay na halaga ng isang lalaki o isang babae.

Sa sagot sa tanong na iyon.

Hindi sa mga tagumpay.

Hindi sa mga talumpati.

Hindi sa mga intensyon.

Sa presensya.

Sa pagiging maaasahan.

Sa pagpapatuloy.

Sa tahimik na tapang ng mga patuloy na naroroon.

Kahit sa pinakamasasamang araw.

Magkano ang halaga ng tungkulin?

Malaki ang halaga nito.

Kung minsan, higit pa sa gusto natin.

Ngunit di-hamak na mas maliit ito kaysa sa halaga ng pag-iwan.

Sapagkat mataas ang presyo ng mga responsibilidad na tinanggap.

Ngunit mas mataas pa ang presyo ng mga responsibilidad na pinagtaksilan.

At kapag lumipas ang panahon, gaya ng nangyayari sa lahat sa malao't madali, hindi natin naaalala ang mga ginhawang ipinagtanggol natin.

Naaalala natin ang mga taong pinangalagaan natin.

Ang mga pangakong tinupad natin.

Ang mga bigat na pinili nating dalhin.

At natutuklasan natin na doon mismo, sa lugar na tila sakripisyo lamang ang naroroon, nakatago ang pinakamalalim na kahulugan ng ating buhay.